

26. nedel'a A

*Ukáž mi, Pane, svoje cesty
a pouč ma o svojich chodníkoch. (Ž 24,4)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Ezechiela 18,25-28

Toto hovorí Pán: "Vravíte: 'Nie je správne, ako koná Pán.' Počujte teda, vy z izraelského domu! Ja že nekonám správne? A nekonáte skôr vy nesprávne?"

Ak sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a pácha nepravosť, zomrie pre ňu. Zomrie pre nepravosť, ktorú spáchal.

Ak sa však hriešnik odvráti od svojich hriechov, ktoré popáchal, a koná podľa práva a spravodlivosti, zachráni si život. Keď teda uzná všetky svoje hriechy, ktoré popáchal, a odvráti sa od nich, určite bude žiť, nezomrie."

Druhé čítanie

List Filipanom 2,1-5

Bratia a sestry, ak jestvuje nejaká útecha v Kristovi, ak jestvuje útecha z lásky, spoločenstvo ducha, srdečná účasť a milosrdenstvo, tak dovŕšte moju radosť a zmýšľajte rovnako: rovnako milujte buďte svorní a jednomyselní. Nerobte nič pre súperenie ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za lepšieho. Nech nik nehľadá len na vlastný prospech, ale aj na prospech iných.

Zmýšľajte tak, ako Kristus Ježiš.

Evanjelium

Matúš 21,28-32

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľudu: "Čo poviete na toto? Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: Syn môj, choď dnes pracovať do vinice! Ale on odpovedal: Nechce sa mi. No potom to oľutoval a šiel.

Išiel k druhému synovi a povedal to isté. On odpovedal: Idem, pane! Ale nešiel.

Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?"

Odpovedali: "Ten prvý."

Ježiš im povedal: "Veru, hovorím vám, mýtnici a neviestky vás predídu do Božieho kráľovstva. Lebo k vám prišiel Ján a ukázal vám cestu spravodlivosti, no vy ste mu neuverili. Ale mýtnici a neviestky mu uverili. Hoci ste to videli, nekajali ste sa, ani ste mu neuverili."

Na zamyslenie

Tak ako už niekoľkokrát aj dnes nás biblia pozýva zamyslieť sa nad slovami ako vina, obrátenie a zodpovednosť.

Už v prvom čítaní ide o osobnú vinu a jej dôsledky. Jasne je poukázané na to, že každý človek nesie zodpovednosť za seba samého, za svoje rozhodnutia a svoje konanie, a že nikto nám nemôže zobrať nevyhnutnosť, potrebu rozhodnúť sa pre alebo proti životu, pre alebo proti spásu, svätosti, pre alebo proti Bohu. V biblickom jazyku vyjadrené: nikto nám nevezme, neodníme úlohu obrátiť sa. Obrátenie nie je však len úlohou, ale predovšetkým šancou, lebo Boh je naše dôležité Dobro.

Ale do akej miery je však naše obrátenie možné? Vieme, že sme spoluzapletení do viny samotných dejín a do viny predošlých generácií. Práve v našom čase je veľmi veľké pokušenie oslobodiť sa na základe našich dedičných vlôh alebo našej výchovy od každého previnilého správania a zodpovednosť za naše myslenie a konanie zvaliť na druhých. Psychológia dnešných dní, ktorá nás, vďaka Bohu, oslobodila aj v náboženskej oblasti od mnohého tlaku, neslobody a čudáctva, sa zdá, že nám však otvorila dvere do ďalšieho extrému: môžeme vôbec robiť druhých ľudí zodpovedných za naše konanie, keď sme zaťažení naším dedičstvom, naším prostredím a našou výchovou? Do akej miery sa môžeme vlastne pre niečo slobodne rozhodnúť, niečo slobodne zmeniť? Do akej miery môžeme prekonať naše ohraničenia, obmedzenia?

Napriek všetkým týmto našim ohraničeniam máme však ešte vždy k dispozícii našu slobodnú vôľu, pomocou ktorej sa môžeme dennodenne nanovo rozhodnúť pre nespravodlivosť alebo spravodlivosť, pre smrť alebo pre život. Aj pre Boha je dôležité neustále zdôrazňovať slobodu človeka pri rozhodovaní. Preto má každý človek šancu na zmenu a nikto nesmie byť oslobodený od svojej vlastnej zodpovednosti. Zmena je pre nás určite ťažká, pretože spochybňuje vždy naše zabehnuté, dôverné chodníčky a vyžaduje vyskúšať niečo nové a neznáme. Zmena prináša so sebou aj strach. Práve preto je to tak dôležité uvedomovať si, že Boh nám síce stále daruje slobodnú vôľu, aj keď túži potom, aby sme sa rozhodovali vždy pre dobro (spravodlivosť, spásu...) a aby sme sa snažili s takýmto postojom rozhodovať dennodenne na novo a v mnohých malých krokoch. Takto je nám to priblížené aj dnes predovšetkým v evanjeliu v príbehu o dvoch synoch. Boh nám ani nekladie nijaký určitý limit, ktorý musíme dosiahnuť a ani nevyžaduje od nás ľudí niečo nemožné. Každý z nás sa mení rozličnou mierou a rozličným časom. Keď nás Boh pozýva v rámci našich možností urobiť naše celkom osobné, aj keď malé kroky, tak je to len a len pre našu spásu. Pritom všetkom je trpezlivý, podporuje nás a teší sa z každej aj tej nepatrnej zmeny k lepšiemu. Boh nás nenúti, On nás získava láskou! Tak aj my skôr získame druhých pre Ježiša, keď ich prijmeme s láskou, náklonnosťou a pokorou, a nie verbálnym kázaním a zdvihnutým ukazovákom... (2. čítanie!)

Na konci sa nebudú rátať tak veľmi jednotlivé správne alebo nesprávne rozhodnutia ako skôr celkové nasmerovanie nášho života, ktoré sa vytvorilo, vybuďovalo na základe mnohých malých rozhodnutí a námah. Smerovanie nášho života sa zviditeľňuje cez naše skutky a nie len naším vysloveným "áno a amen". Nebude sa rátať, ako často sme toto "áno a amen" vyslovili, ale ako často sme ho v našom živote aj konkrétne presadili a aké ovocie to prinieslo. Zčať takto sa rozhodovať nie je nikdy neskoro!

26. nedel'a A

*Ukáž mi, Pane, svoje cesty
a pouč ma o svojich chodníkoch. (Ž 24,4)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Ezechiela 18,25-28

Toto hovorí Pán: "Vravíte: 'Nie je správne, ako koná Pán.' Počujte teda, vy z izraelského domu! Ja že nekonám správne? A nekonáte skôr vy nesprávne? Ak sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a pácha nepravosť, zomrie pre ňu. Zomrie pre nepravosť, ktorú spáchal. Ak sa však hriešnik odvráti od svojich hriechov, ktoré popáchal, a koná podľa práva a spravodlivosti, zachráni si život. Keď teda uzná všetky svoje hriechy, ktoré popáchal, a odvráti sa od nich, určite bude žiť, nezomrie."

Druhé čítanie

List Filipanom 2,1-11

Bratia a sestry, ak jestvuje nejaká útecha v Kristovi, ak jestvuje útecha z lásky, spoločenstvo ducha, srdečná účasť a milosrdenstvo, tak dovŕšte moju radosť a zmýšľajte rovnako: rovnako milujte buďte svorní a jednomyseľní.

Nerobte nič pre súperenie ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za lepšieho. Nech nik nehľadá len na vlastný prospech, ale aj na prospech iných.

Zmýšľajte tak, ako Kristus Ježiš.

On, hoci má božskú prirodzenosť, nezakladal si násilne na svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, prijal prirodzenosť sluhu, stal sa podobným ľuďom a navonok bol ako človek.

Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.

Preto ho Boh povýšil a dal mu meno nad všetky iné mená, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk na slávu Boha Otca vyznával: "Ježiš Kristus je Pán."

Evanjelium

Matúš 21,28-32

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľuďom: "Čo poviete na toto? Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: Syn môj, choď dnes pracovať do vinice! Ale on odpovedal: Nechce sa mi. No potom to oľutoval a šiel.

Išiel k druhému synovi a povedal to isté. On odpovedal: Idem, pane! Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?"

Odpovedali: "Ten prvý."

Ježiš im povedal: "Veru, hovorím vám, mýtnici a neviestky vás predídu do Božieho kráľovstva. Lebo k vám prišiel Ján a ukázal vám cestu spravodlivosti, no vy ste mu neuverili. Ale mýtnici a neviestky mu uverili. Hoci ste to videli, nekajali ste sa, ani ste mu neuverili."

Na zamyslenie

Tak ako už niekoľkokrát aj dnes nás biblia pozýva zamyslieť sa nad slovami ako vina, obrátenie a zodpovednosť.

Už v prvom čítaní ide o osobnú vinu a jej dôsledky. Jasne je poukázané na to, že každý človek nesie zodpovednosť za seba samého, za svoje rozhodnutia a svoje konanie, a že nikto nám nemôže zobrať nevyhnutnosť, potrebu rozhodnúť sa pre alebo proti životu, pre alebo proti spásu, svätosti, pre alebo proti Bohu. V biblickom jazyku vyjadrené: nikto nám nevezme, neodníme úlohu obrátiť sa. Obrátenie nie je však len úlohou, ale predovšetkým šancou, lebo Boh je naše dôležité Dobro.

Ale do akej miery je však naše obrátenie možné? Vieme, že sme spoluzapletení do viny samotných dejín a do viny predošlých generácií. Práve v našom čase je veľmi veľké pokušenie oslobodiť sa na základe našich dedičných vlôh alebo našej výchovy od každého previnilého správania a zodpovednosť za naše myslenie a konanie zvaliť na druhých. Psychológia dnešných dní, ktorá nás, vďaka Bohu, oslobodila aj v náboženskej oblasti od mnohého tlaku, neslobody a čudáctva, sa zdá, že nám však otvorila dvere do ďalšieho extrému: môžeme vôbec robiť druhých ľudí zodpovedných za naše konanie, keď sme zaťažení naším dedičstvom, naším prostredím a našou výchovou? Do akej miery sa môžeme vlastne pre niečo slobodne rozhodnúť, niečo slobodne zmeniť? Do akej miery môžeme prekonať naše ohraničenia, obmedzenia?

Napriek všetkým týmto našim ohraničeniam máme však ešte vždy k dispozícii našu slobodnú vôľu, pomocou ktorej sa môžeme dennodenne nanovo rozhodnúť pre nespravodlivosť alebo spravodlivosť, pre smrť alebo pre život. Aj pre Boha je dôležité neustále zdôrazňovať slobodu človeka pri rozhodovaní. Preto má každý človek šancu na zmenu a nikto nesmie byť oslobodený od svojej vlastnej zodpovednosti. Zmena je pre nás určite ťažká, pretože sponchybňuje vždy naše zabehnuté, dôverné chodníčky a vyžaduje vyskúšať niečo nové a neznáme. Zmena prináša so sebou aj strach. Práve preto je to tak dôležité uvedomovať si, že Boh nám síce stále daruje slobodnú vôľu, aj keď túži potom, aby sme sa rozhodovali vždy pre dobro (spravodlivosť, spásu...) a aby sme sa snažili s takýmto postojom rozhodovať dennodenne na novo a v mnohých malých krokoch. Takto je nám to priblížené aj dnes predovšetkým v evanjeliu v príbehu o dvoch synoch. Boh nám ani nekladie nijaký určitý limit, ktorý musíme dosiahnuť a ani nevyžaduje od nás ľudí niečo nemožné. Každý z nás sa mení rozličnou mierou a rozličným časom. Keď nás Boh pozýva v rámci našich možností urobiť naše celkom osobné, aj keď malé kroky, tak je to len a len pre našu spásu. Pritom všetkom je trpezlivý, podporuje nás a teší sa z každej aj tej nepatrnej zmeny k lepšiemu. Boh nás nenúti, On nás získava láskou! Tak aj my skôr získame druhých pre Ježiša, keď ich prijmem s láskou, náklonnosťou a pokorou, a nie verbálnym kázaním a zdvihnutým ukazovákom... (2. čítanie!)

Na konci sa nebudú rátať tak veľmi jednotlivé správne alebo nesprávne rozhodnutia ako skôr celkové nasmerovanie nášho života, ktoré sa vytvorilo, vybudovalo na základe mnohých malých rozhodnutí a námah. Smerovanie nášho života sa zviditeľňuje cez naše skutky a nie len naším vysloveným "áno a amen". Nebude sa rátať, ako často sme toto "áno a amen" vyslovili, ale ako často sme ho v našom živote aj konkrétne presadili a aké ovocie to prinieslo. Zčať takto sa rozhodovať nie je nikdy neskoro!